

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Περίοπτος νερόλακκος

Πού πήγες και κρύφτηκες πάλι,
 βεβαρυμένη βασιλιά της σιωπής·
 το βράδυ αυτό
 που οι βαρύγδουποι φίλοι σου
 γιορτάζουν τα λαμπρά επινίκια
 και την πετυχημένη τους ψηφοφορία
 με τα σαγόνια τους
 και τα ξεστομισμένα τους φιλιά
 να πάλλοντας κάτω απ' τα μεγάφωνα;

Η νίκη εσένα σου φέρνει ναυτία,
 γιατί τη συνοδεύουν στοιχεία παρακμής;
 σπασμένες κιθάρες,
 σάπια κλαρίνα
 και τρύπια ντέφια,
 και σου μυρίζουν βρύα
 και σου μυρίζει περίοπτος νερόλακκος
 γεμάτος ορθές Ερινύες.

Οποία πρόοδος με τόσα επινίκια,
 οποία ποιότης,
 οπόσα δάκρυα η ανθρωπότης,
 μαυριδερούλη βασιλιά,
 που ρίχνεις τις τρίλιες σου
 σ' ένα παλιό μπαλκόνι στον ακάλυπτο,
 σαράντα πέντε και κάτι χρόνων!

Η σιωπή των αμνών

Χαίρε ώ χαίρε Χόλυγουντ
με τους χορτάτους χόρτα χορηγούς σου
και τις χορεύτριες από χαρτόνι
που τις χορταίνουν οι χώρες,
κι εσύ, ώ συμποσιαζόμενη Σι Άι Έι
με τις απρόσωπες προσωπίδες σου,
σώσε τα σείστρα σου από στρατό και σίδερο,
σπείρε το σπέρμα σου με το στελθ
σκαρώνοντας Όσκαρ
και μακαρίζοντας τον Μακάρθυ.

Η αμνηστία των αμνών δε μνημονεύτηκε
ούτε και τούτο το Πάσχα,
γιατί ακόμη δεν έμαθαν να σωπαίνουν.

Επείγον μήνυμα θανάτου, αντιερωτικό

Τα πρωινά του καλοκαιριού
 βεβαρμένα απορριματοφόρα
 με ρόδες τυφλές
 ξεθωριασμένοι γλάροι
 που μισοξέχασαν την ψαροσύνη
 και άσπρη ιπτάμενη σκόνη
 λιπόθυμων λόφων
 ανοίγουν τρύπες στην ψυχή σου
 κι ανακατεύουν εκεί
 τα σκουπίδια της πόλης.
 Ολισθηρό και μάταιο
 να περιμένεις μαΐστρο
 εκείνη την ώρα.
 Εκπέμπεις στο κινητό σου
 επείγον μήνυμα θανάτου
 αντιερωτικό,
 γιατί πεθαίνεις
 από θάνατο νεοτάτου τύπου,
 αντιερωτικό.

Κατά τις δέκα
 –ώρα χρυσή–
 οι γλάροι ξανοίγονται στο Ιόνιο
 και ξεπλένονται
 και ξαναγίνονται γλάροι.

Πότε θα δείξεις κι εσύ
 κάποιαν ώρα
 που θα 'ναι χρυσή
 και για σένα;